

Sygn. akt I CSK 436/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 14 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Miasta W.

przeciwko (...) Spółdzielni (...) w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 14 grudnia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 lipca 2019 r., sygn. akt VI ACa (...),

**1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**

**2) zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej  
kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.), a obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które przedstawiła w formie pytania, „czy pożytki cywilne, o których mowa w art. 224 § 2 zdanie 2 k.c., stanowią część wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z rzeczy i czy mogą być skutecznie dochodzone w ramach tak sformułowanego roszczenia” oraz z uwagi na potrzebę wykładni przepisów prawa budzących poważne wątpliwości, tj. art. 224 § 2 zdanie 2 k.c. (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

Zgodnie z ustaloną linią orzecznictwa powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego jako przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wymaga wskazania na problem o charakterze abstrakcyjnym, nierozstrzygnięty w dotychczasowym orzecznictwie i wymagający pogłębionej wykładni. Skarżący powinien to zagadnienie sformułować oraz przedstawić argumentację jurydyczną uzasadniającą tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych w związku ze stosowaniem przepisów, na tle których ono powstało. Zagadnienie powinno być ponadto „istotne” z uwagi na wagę problemu interpretacyjnego, którego dotyczy dla systemu prawa. Skoro jednak skarga kasacyjna jest wnoszona w konkretnej sprawie, to zarówno charakter rozpoznawanego roszczenia, jak i ustalony przez sądy *meriti* stan faktyczny, którym Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398<sup>3</sup> § 3 i art. 398<sup>13</sup> § 2 k.p.c.),

musi pozostawać w związku z przedstawionym przez skarżącego zagadnieniem prawnym i pozwalać na jego rozstrzygnięcie.

Problem sformułowany przez powódkę nie ma cech określonych wyżej, gdyż odpowiedzi na postawione przez nią pytanie dostarcza już istniejące orzecznictwo Sądu Najwyższego. Wątpliwości i rozbieżności, jakie w tym orzecznictwie powstawały zostały trafnie przytoczone przez skarżącą. Rozstrzygnęła je jednak uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 2017 r., III CZP 84/16 (OSNC 2017, nr 11, poz. 122), wyznaczając kierunki wykładni art. 224 § 2 zdanie 2 k.c. (zob. też wyroki Sądu Najwyższego z 10 maja 2017 r. I CSK 463/16, nie publ., z 21 lipca 2017 r., I CSK 697/15, niepubl., z 10 sierpnia 2017 r., I CSK 753/16, niepubl., z 7 czerwca 2019 r., I CSK 240/18, niepubl.). Także skarżąca nie przytoczyła orzecznictwa późniejszego niż powołana wyżej uchwała, w którym podtrzymywane byłoby inne stanowisko niż w niej wyrażone co do zakresu roszczeń uzupełniających przysługujących właścicielowi w stosunku do posiadacza samoistnego, który oddał rzecz w posiadanie zależne i posiadacza zależnego.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398 § 2 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398<sup>21</sup> k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz.U. z 2018 r. poz. 265), orzeczono jak w sentencji.